

LOUISE PENNY

MURHAN

ALKUSOINTU

BAZAR

MURHAN
ALKUSOINTU

LOUISE PENNY

MURHAN ALKUSOINTU

Suomentanut Outi Järvinen

BAZAR

Bazar Kustannus
www.bazarkustannus.fi

Suomentanut Outi Järvinen
Englanninkielinen alkuteos *Beautiful Mystery*
Copyright © Three Pines Creations, Inc. 2012
The moral right of the author has been asserted.
Kannen suunnittelu Perttu Lämsä

Lainauksen Juliana Norwichilaisen teoksesta *Jumalan
rakkauden ilmestys* suomentanut Paavo Rissanen
Lainaukset T.S. Eliotin näytelmästä *Murha katedraalissa*
suomentanut Pertti Nieminen

ISBN 978-952-376-027-1

Bazar Kustannus on osa Werner Söderström Osakeyhtiötä

Taitto Jukka Iivarinen / Taittopalvelu Vitale
Painettu EU:ssa

*Tämä kirja on omistettu niille, jotka polvistuvat,
Ja niille, jotka nousevat*

PROLOGI

VARHAIN 1800-LUVULLA katolinen kirkko huomasi olevansa hakoteillä. Epäilemättä ongelmia oli useita, mutta juuri silloin polttavin niistä koski hetkipalvelusta, katolisen uskon-yhteisön päivittäistä rukousrutiinia, jonka mukaisesti kaikissa luostareissa kokoonnuttiin kahdeksan kertaa vuorokaudessa laulamaan gregoriaanista kirkkomusiikkia. Yksinkertaisia, yksiaänisiä lauluja.

Liioittelematta voisi sanoa, että katolinen kirkko oli menettänyt otteensa hetkipalveluksesta.

Toki pitkin päivää edelleen järjestettiin monenlaisia palveluksia. Siellä ja täällä yksittäisissä luostareissa myös laulettiin lauluja, joita tuohon aikaan sanottiin gregoriaaniseksi kirkkomusiikiksi, mutta jopa Roomassa myönnettiin, että nämä laulut olivat kulkeutuneet liian kauas alkuperäisistä ja turmeltuneet. Muuttuneet barbaarisiksi. Ainakin verrattuna edellisten vuosisatojen jaloon ja sulokkaaseen musiikkiin.

Ratkaisun keksi nuori munkki nimeltä Dom Prosper.

Vuonna 1833 Solesmessa Ranskassa hän herätti horroksestaan St Pierren luostarin ja päätti puhaltaa henkeä myös alkuperäisiin gregoriaanisiin lauluihin.

Tästä seurasi uusi ongelma. Pehdyttyään paremmin tilanteeseen Dom Prosper sai selville, että kukaan ei tiennyt, miltä alkuperäiset laulut olivat kuulostaneet. Niistä ei ollut säilynyt minkäänlaisia kirjoitettuja dokumentteja. Ne olivat yli tuhat vuotta vanhoja, joten niiden kukoistuksen aikana

nuottikirjoitusta ei ollut vielä keksitty. Laulut osattiin ulkoa, sillä munkit opettelivat niitä vuosikaudet ja opettivat ne siten vuorollaan eteenpäin. Ne olivat korutonta musiikkia, mutta juuri siinä olikin niiden voima. Ne olivat rauhoittavia, meditatiivisia, lumoavia.

Niillä oli niin perinpohjainen vaikutus sekä laulajiinsa että kuulijoihinsa, että muinaista kirkkolaulua kutsuttiin ”kauniiksi mysteerioksi”. Munkit uskoivat laulavansa pyhää sanaa itsensä Jumalan rauhoittavalla, kannustavalla ja hypnoottisella äänellä.

Mutta Dom Prosper ei tiennyt, että tuhat vuotta aikaisemmin, jossain vaiheessa 800-luvulla, eräs toinenkin oli pohtinut laulujen salaisuutta. Kirkon perimätiedon mukaan tämä tuntematon munkki oli saanut loistavan ajatuksen. Hän tallentaisi laulut kirjalliseen muotoon, jotta ne säilyisivät jälkipolville. Liian moni pölkypäinen noviisi teki liian monia virheitä opetellessaan gregoriaanisia lauluja. Jos sanat ja musiikki olivat tosiaan lähtöisin Jumalasta, kuten hän koko sydäimestään uskoi, ne piti saada säilymään muutenkin kuin ihmisten erehtyvissä muistissa.

Istuessaan nyt omassa kivisessä kammiossaan oman luostarinsa kätköissä Dom Prosper pystyi kuvittelemaan tämän munkin tismalleen samanlaisessa huoneessa. Hänen kuvitelmissaan munkki otti esiin palasen nahkaa, veliiniä, ja kastoi sitten sulkakynänsä musteeseen. Hän kirjoitti ylös laulujen sanat, jotka olivat tietenkin latinaa. Psalmeja. Tehtyään sen hän palasi alkuun. Ensimmäiseen sanaan.

Hänen sulkakynänsä kärki pysähtyi.

Mitä seuraavaksi?

Miten musiikkia kirjoitettiin? Miten ihmeessä hän saisi vangittua pergamentilleen jotain niin ylevää? Hän yritti kirjoittaa ohjeita, mutta se oli liian vaivalloista. Sanat eivät

millään tavoittaisi sitä, miten musiikki muutti ihmisen maallista olemusta ja nosti hänet kohti jumalaista.

Munkki oli ymmällään. Päivien ja kokonaisten viikkojen ajan hän vain eli tavallista luostarin elämää. Osallistui rukoukseen ja työhön. Ja jälleen rukoukseen. Hetkirukousten lauluihin, joita hän yritti koko ajan opettaa nuorille ja levottomille noviiseilleen.

Ja eräänä päivänä hän huomasi, että he katsoivat hänen oikeaa kättään, joka ohjasi heidän ääntään. Ylemmäs, alemmas. Nopeammin, hitaammin. Hiljaa, hiljaa. He olivat opettelleet sanat ulkoa, mutta sävel seurasi hänen kätensä eleitä.

Sinä iltana vesperin jälkeen tämä nimetön munkki istui kallisarvoisen kynttilän valossa ja tuijotti sanoja, jotka hän oli huolellisesti tallentanut veliinille. Sitten hän kastoiki kynänsä musteeseen ja piirsi ensimmäisen musiikillisen muistiinpanonsa.

Se oli aaltomainen merkki sanan päällä. Yksi lyhyt, koukeroinen viiva. Sitten hän piirsi toisen. Ja kolmannen. Hän toisti kynällä kätensä liikkeet. Tyyliteltyinä. Melkein kuin olisi ohjannut näkymätöntä laulajaa korkeammalle. Vieläkin korkeammalle. Sitten pysymään siinä ja siirtymään jälleen korkeammalle. Jäämään hetkeksi siihen säveleen ja vasta sitten laskeutumaan huimaa musiikillista juoksutusta alas.

Hän hyräili kirjoittaessaan, muuntaessaan yksinkertaisia eleitä merkeiksi, jotka värähtelivät pergamentilla, herättivät sanat eloon ja nostivat ne ilmaan. Saivat ne lentämään. Riemukkaasti. Hän kuuli, miten vielä syntymättömät munkit liittyivät lauluun ja lauloivat ne samat laulut, jotka aina saivat hänet irtautumaan maan kahleista ja nostivat hänen sydämensä Luojan luo.

Kun tämä munkki pyrki tallentamaan kauniin mysteerion, hän tuli keksineeksi kirjoitetun musiikin. Hänen merkkinsä

eivät vielä olleet nuotteja, vaan ne tunnettaisiin myöhemmin neumeina.

Vuosisatojen mittaan yksinkertainen kirkkomusiikki muuttui monimutkaisemmaksi. Mukaan tuli soittimia ja harmonioita, ja se taas johti soituihin ja nuottiviivastoon ja viimein nykyaikaiseen nuottikirjoitukseen. Syntyi do-re-mi. Syntyi moderni musiikki. Tuli Beatles, Mozart, rap-musiikki. Disco, *Annie mestariampuja*, Lady Gaga. Ja ne kaikki juonsivat juurensa samaan muinaiseen lähteeseen. Munkkiin, joka piirsi paperille kätensä eleet. Joka hyräili, johti kuvittelemaansa musiikkia ja tavoitteli jumalaista.

Gregoriaaninen kirkkolaulu on länsimaisen musiikin isä, mutta lopulta kiittämättömät lapset tappoivat sen. Hautasivat. Hankkiutuivat eroon ja unohtivat.

Kunnes Dom Prosper 1800-luvun alussa järkyttyi ilmiöstä, jota hän piti kirkon rappiona ja yksinkertaisen puhtauden katoamisena, ja päätti elvyttää alkuperäisen kirkkolaulun. Samalla hän löytäisi taas Jumalan äänen.

Hänen munkkinsa kulkivat ympäri Eurooppaa. He etsivät luostareista ja kirjastoista ja kokoelmista. Heillä oli vain yksi päämäärä: he halusivat löytää ikivanhan alkuperäisen käsi-kirjoituksen.

Palatessaan he toivat mukanaan monenlaisia aarteita, jotka olivat aikain saatossa hautautuneet kaukaisiin kirjastoihin ja kokoelmiin. Monessa haalistuneessa kirjassa oli laulunsanojen yläpuolella neumeja, ja viimein Dom Prosper uskoi löytäneensä niiden joukosta alkuperäisen. Ensimmäisen ja ehkä ainoan dokumentin siitä, miltä oikea gregoriaaninen kirkkolaulu oli kuulostanut. Tieto oli tallennettu vasikannahalle melkein tuhat vuotta aikaisemmin.

Roomassa oltiin eri mieltä. Paavi oli nimittäin järjestänyt omat etsintänsä ja löytänyt toisen kirjallisen dokumentin.

Hän väitti, että juuri hänen löytämänsä riekaleinen nahanpala ilmaisi, miten hetkipalvelukset tulisi laulaa.

Ja kävi kuten niin usein silloin, kun Jumalan miehet ajautuvat erimielisyyksiin: syttyi sota. Lauluja sinkoili Solesmesin benediktiiniluostarin ja Vatikaanin välillä. Kumpikin osapuoli väitti, että heidän laulunsa olivat lähempänä alkuperäisiä ja sen vuoksi lähempänä jumalaista. Akateemikot, musikologit, kuuluisat säveltäjät ja vaatimattomat munkit ottivat kantaa ja valitsivat puolensa kiihtyvässä sodankäynnissä, jossa pian oli kyse enemmänkin voimasta ja vaikutusvallasta kuin yksinkertaisista, Jumalan ylistystä laulavista ihmisäänistä.

Kuka oli löytänyt alkuperäisen gregoriaanisen laulun? Miten hetkipalveluksia pitäisi laulaa? Kellä oli hallussaan Jumalan ääni?

Kuka oli oikeassa?

Vasta vuosien kuluttua akateemikot saavuttivat hiljaisen yhteisymmärryksen. Ja sitten totuus vähin äänin tukahdutettiin.

Kumpikaan ei ollut oikeassa. Solesmesin munkit olivat melko varmasti paljon lähempänä totuutta kuin Rooma, mutta hekään eivät olleet päässeet täysin perille. He olivat löytäneet mittaamattoman historiallisen aarteen – joka oli epätäydellinen.

Siitä puuttui yksi olennainen asia.

Lauluista oli kirjattu sanat ja neumit, merkit kohdista, joissa munkkien pitäisi laulaa raikuvasti ja joissa heidän pitäisi hiljentää ääntään. Ja kohdista, joissa sävelkulku kohosi korkeammalle ja joissa se laski.

Mutta heillä ei ollut alkupistettä. Korkeammalle, mutta mistä? Kovempaa, mutta mistä? Melkein kuin olisi löytänyt täydellisen kartan, jossa X merkitsi aarretta, mutta missään ei olisi näkynyt aloituskohtaa.

Alussa...

Solesmesin benediktiinimunkit ottivat nopeasti aseman vanhojen laulujen uutena kotina. Viimein Vatikaani vetäytyi taistelusta, ja muutamassa vuosikymmenessä päivittäiset rukoushetket olivat taas palanneet entiseen arvoonsa. Unohduksesta pelastettu gregoriaaninen kirkkolaulu levisi luostareihin kautta maailman. Yksinkertainen musiikki tarjosi aitoa lohtua, sillä se oli rauhallinen ääni yhä meluisammaksi muuttuvassa maailmassa.

Kun Solesmesin apotti nukkui hiljaa pois, hän tiesi kaksi asiaa. Hän oli saavuttanut jotain merkityksellistä, jotain voimakasta ja tärkeää. Hän oli elvyttänyt kauniin, koruttoman perinteen. Hän oli palauttanut omille teilleen lähteneet laulut alkuperäiseen asuunsa ja voittanut sodan prameaa Roomaa vastaan.

Mutta sydämessään hän tiesi, että voitosta huolimatta päämäärä oli jäänyt saavuttamatta. Kyllä – gregoriaaninen kirkkolaulu oli nyt hyvin lähellä alkuperäistä. Se oli lähes jumalista. Mutta ei aivan.

Koska kukaan ei tiennyt aloitusääntä.

Dom Prosper oli itsekin lahjakas muusikko, eikä hän voinut uskoa, että munkki olisi luonut musiikille kirjoitusmerkit mutta jättänyt alun merkitsemättä. Silti hän saattoi vain arvailla. Ja niin hän tekikin. Mutta luulo ei ole tiedon väärti.

Apotti oli väittänyt kiihkeästi, että juuri hänen munkkiensa löytämä laulukokoelma oli se alkuperäinen. Mutta nyt kuolinvooteellaan hän salli epäilyksen hiipiä mieleensä. Hän kuvitteli sen toisen hänen laillaan pukeutuneen miehen kumartuvan kirjoittamaan kynttilänvalossa.

Mies oli juuri saanut kirjoitettua ensimmäisen laulun sanat ja merkittyä niiden yläpuolelle neumit. Mitä hän sitten teki? Kun Dom Prosper ajelehti tajunnan rajamailla, maanpäällisen ja tuonpuoleisen välimaastossa, hän tiesi täysin

varmasti, mitä tuo tuntematon munkki oli tehnyt. Hän itse olisi nimittäin tehnyt tismalleen samoin.

Hän näki tuon kauan sitten kuolleen munkin selvemmin kuin sänkynsä luokse kerääntyneet veljet, jotka hyrisivät hiljaisia rukouksiaan. Ja se munkki palasi jälleen alkuun. Ensimmäiseen sanaan. Hän lisäsi muistiinpanoihinsa vielä yhden merkin.

Elämänsä viime hetkillä Dom Prosper tiesi, että alkupiste oli olemassa. Mutta joku toinen saisi löytää sen. Ja ratkaista samalla kauniin mysteerion.

1

TULI HILJAISUUS ja sen myötä levottomuus.

Ja hiljaisuus jatkui. Jatkumistaan.

Nämä miehet olivat tottuneet hiljaisuuteen, mutta heillekin tämä oli jo liikaa.

Siinä he silti vain seisoivat liikkumattomina mustissa pitkissä kaavuissaan ja valkoisissa hupuissaan.

Seisoivat ja odottivat.

He olivat tottuneet myös odottamaan. Mutta nyt sekin oli liikaa.

Kurittomimmat heistä vilkuilivat pitkänhuiskeaa iäkstä miestä, joka oli saapunut viimeisenä ja poistuisi ensimmäisenä paikalta.

Dom Philippe seiso i silmät kiinni. Joskus tämä hetki oli ollut syvän rauhan täyttämä yksityinen tuokio hänen yksityisen Jumalansa kanssa, hetki vigilian jälkeen, ennen kuin hän antoi merkin angelukselle. Nyt se oli pelkkä pako-paikka.

Hän sulki silmänsä, koska ei halunnut nähdä.

Kyllä hän tiesi mitä näkisi. Mitä oli aina hänen edessään.

Se oli ollut siinä satoja vuosia ennen hänen saapumistaan, ja jos Luoja soisi, se olisi siinä vielä vuosisatoja sittenkin, kun hän makaisi hautausmaalla. Häntä vastapäätä seiso i kaksi riviä miehiä mustissa kaavuissa, valkea huppu päässä, koruton naru vyötärön ympärillä.

Ja hänen oikealla puolellaan oli toiset kaksi riviä miehiä.

He katsoivat toisiaan kappelin kivilattian poikki niin kuin muinaiset rintamalinjat.

Ei, hän sanoi väsyneille ajatuksilleen. Ei. En saa ajatella tätä taisteluna tai sotana. Vaan vastakkaisina mielipiteinä. Ja terveessä yhteisössä jokainen saa vapaasti ilmaista mielipiteensä.

Miksi hän sitten oli niin haluton avaamaan silmänsä ja aloittamaan päivän?

Viittaamaan kädellään, jotta suuret kellot alkaisivat kaikkaa angelusta metsälle ja linnuille ja järville ja kaloille. Ja munkeille. Enkeleille ja kaikille pyhimyksille. Ja Jumalalle.

Kuului rykäisy.

Hän ponnisteli pitääkseen silmänsä kiinni. Seisoi edelleen aivan hiljaa ja liikkumatta. Mutta rauhaa ei enää ollut. Oli pelkkää sekasortoa sisäpuolella ja ulkopuolella. Hän tunsi, miten kaaos väreili odottavien miesten rivistössä.

Hän tunsi, miten se väreili hänen sisällään.

Dom Philippe laski sataan. Hitaasti. Sitten hän avasi siniset silmänsä ja katsoi suoraan eteenpäin, kappelin vastakkaiselle puolelle, kohti pientä ja pyöreää miestä, joka seisoi silmät auki, kädet yhteen liitettyinä vatsalla, hienoinen hymy loputtoman kärsivällisillä kasvoillaan.

Apotti siristi aavistuksen verran silmiään raivosta mutta sai saman tien itsensä hillittyä, kohotti hoikan kätensä ja antoi merkin. Ja kellot alkoivat soida.

Niiden matala, täydellinen ääni kumahteli aikaisen aamun pimeyteen. Se hipoi veden kirkasta pintaa, puiden latvustoja, kumpuilevia rinteitä. Kantautui kaikenlaisten otusten korviin.

Myös niiden kahdenkymmenen miehen, jotka asuivat etäisessä luostarissaan Québecissä.

Herätys. Päivä on alkanut.

”Et ole tosissasi”, sanoi Jean-Guy Beauvoir nauraen.

”Olen minä”, Annie sanoi ja nyökytti päätään. ”Vannon Jumalan nimeen, että se on totta.”

Beauvoir nosti toisen palasen siirapilla glaseerattua pekonia lautaselleen. ”Sinä siis väität, että kun vanhempasi alkoivat seurustella, isäsi antoi äidillesi lahjaksi kylpyhuoneen maton.”

”Ei, ei. Sehän olisi naurettava väite.”

”Niinpä”, Beauvoir myönsi ja söi pekonin kahdella suupalalla. Taustalla soi vanha Beau Dommage -levy. *La complainte du phoque en Alaska* kertoi yksinäisestä hylkeestä, jonka rakastettu oli kadonnut. Beauvoir hyräili hiljaa tuttua säveltä.

”Hän antoi sen isoäidilleni, kun he tapasivat ensimmäisen kerran. Kiitoksena kutsusta illalliselle.”

Beauvoir nauroi katketakseen. ”Hän ei ole koskaan ker-tonut tätä minulle”, hän sai viimein sanottua.

”No, isä harvemmin ottaa sen esiin tavallisessa keskustelussa. Äiti parka. Ei siinä auttanut muu kuin mennä naimisiin. Kuka muu olisi muka huolinut isän?”

Beauvoir nauroi taas. ”Rima on nähtävästi melko matalalla. Tuskin keksin sinulle tuon kurjempaa lahjaa.”

Hän kurottui ottamaan jotain pöydän alta. Oli syksyinen lauantai, ja he olivat laittaneet yhdessä aamiaista Annie aurinkoisessa keittiössä. Heidän välissään pienellä mänty-pöydällä oli lautasellinen pekonia ja munakokkelia ja valuvaa Brie-juustoa. Varhain aamulla Beauvoir oli pukeutunut villapaitaan ja käynyt kulman takana rue Saint Denisillä ostamassa leipomosta croissanteja ja *pain au chocolatia*. Sitten hän oli käväissyt muissakin lähikaupoissa, hakenut kaksi kahvia, viikonlopun lehdet ja yhden erityisen esineen.

”Mitä sinulla oikein on siellä?” Annie Gamache kysyi ja kumartui katsomaan. Kissa hyppäsi alas ja asettui lattialle auringonläikkään.

”Ei mitään.” Beauvoir ei voinut olla virnistelemättä. ”Ihan vain tällainen pieni *je ne sais quoi*, joka toi sinut mieleeni.”

Hän nosti esineen pöydän takaa.

”Senkin paskiainen”, Annie sanoi nauraen. ”Se on viemäripumppu.”

”Ja hieno pumppu onkin”, lisäsi Beauvoir. ”Sinulle, *ma chère*. Me olemme tänään olleet yhdessä kolme kuukautta. Hyvää merkkipäivää.”

”Aivan, viemäripumppupäivä. Enkä minä hankkinut sinulle mitään.”

”Annan sen anteeksi.”

Annie otti pumpun. ”Ajattelen sinua aina, kun käytän tätä. Vaikka sinä tätä enimmäkseen tulet käyttämään. Koska olet täynnä sitä itseään.”

”Miten kauniita sanoja”, Beauvoir sanoi ja painoi päänsä pieneen kumarrukseen.

Annie heilautti pumppua niin kuin florettia ja tökkäsi häntä punaisella kumikupilla olkapäähän.

Beauvoir siemaisi hymyillen tuoksuvaan kahviaan. Niin tyyppillistä. Joku toinen nainen olisi käyttänyt sitä naurettavaa pumppua taikasuvanaan, mutta Annielle se oli miekka.

Tietenkään Beauvoir ei olisi antanut viemäripumppua kenellekään toiselle naiselle. Vain Annielle.

”Sinä valehtelit”, Annie sanoi istahtaessaan taas tuolilleen. ”Isä on selvästi kertonut sinulle siitä vessanmatosta.”

”Niin”, Beauvoir myönsi. ”Olimme Gaspéssa salametsästäjän majalla etsimässä todisteita. Isäsi avasi kaapin ja löysi sieltä kokonaiset kaksi upouutta kylpyhuoneen mattoa avaamattomissa paketeissaan.”

Puhuessaan Beauvoir katseli Annieta, joka tuijotti häntä rävähtämättä takaisin. Tuntui huomaavan jokaisen eleen ja jokaisen äänenpainon. Hänen entinen vaimonsa Enid oli myös kuunnellut häntä. Mutta aina jotenkin epätoivoisesti,

vaativasti. Niin kuin Beauvoir olisi omistanut hänet. Niin kuin hän olisi ollut kuolemaisillaan, ja Beauvoir olisi ollut hänen ainoa lääkkeensä.

Enid oli imenyt hänet kuiviin, ja silti hän oli tuntenut riittämättömyyttä.

Annie sen sijaan oli lempeämpi. Anteliaampi.

Isänsä tavoin hänkin kuunteli vaiti, korva tarkkana.

Beauvoir ei ollut koskaan kertonut työstään Enidille, eikä Enid ollut koskaan kysynyt. Annielle hän kertoi kaiken.

Kun hän nyt levitti mansikkahilloa lämpimälle croissantilleen, hän kertoi salametsästäjien majasta ja tapauksesta, jossa koko perhe oli murhattu raa'asti. Hän kertoi, mitä he olivat löytäneet, miltä se oli tuntunut ja kuka oli pidätetty.

”Kylpyhuoneen matot osoittautuivat avaintodisteeksi”, hän lisäsi nostaessaan croissantin lautaseltaan. ”Mutta kesti kauan, ennen kuin keksimme sen.”

”Silloinko isä kertoi sinulle oman surullisen muistonsa vessanmatoista?”

Beauvoir nyökkäsi suu täynnä croissantia ja muisteli, miten ylikomisario oli kertonut hänelle kuiskaten tarinaansa hämärässä majassa. He eivät olleet varmoja, milloin salametsästäjä palaisi, eivätkä halunneet törmätä häneen. Heillä oli etsintälupa, mutta he halusivat pitää sen vielä salassa. Sillä aikaa kun kaksi rikospaikkatutkijaa teki töitään, ylikomisario Gamache kertoi Beauvoirille, miten hänet oli kutsuttu elämänsä tärkeimmälle illalliselle ja miten hän oli epätoivoisesti halunnut tehdä vaikutuksen rakastamansa naisen perheeseen. Ja miten hän oli jostain syystä tullut siihen tulokseen, että vessanmatto olisi juuri oikea lahja tämän vanhemmille.

”Mistä ihmeestä sait sellaisen ajatuksen?” Beauvoir oli kuiskannut. Hän oli katsonut ulos säröisestä, hämähäkinseittien peittämästä ikkunasta ja toivonut, ettei näkisi salametsästäjän nuhruisen hahmon lähestyvän majaa.

”Tosiaan”, Gamache oli ollut hetken hiljaa kuin yrittäen palauttaa mieleen omaa ajatusketjuaan. ”Madame Gamache kysyy usein samaa. Eikä hänen äitinsä koskaan lakannut kysymästä. Mutta hänen isänsä taas päätteli, että olen imbeilli, eikä maininnut koko asiaa enää ikinä. Se oli pahempaa. Kun he olivat kuolleet, löysimme kylpyhuoneen maton heidän liinavaatekaapistaan. Sitä ei ollut avattu muovistaan, ja korttikin oli vielä tallella.”

Beauvoir vaikenä. Annien hiukset olivat kosteat, sillä he olivat käyneet kahdestaan suihkussa. Hän tuoksui raikkaalle ja puhtaalle, niin kuin sitruunapuut lämpimänä päivänä. Hänellä ei ollut lainkaan meikkiä, ja hän oli pukeutunut lämpimiin, väljiin vaatteisiin ja tohveleihin. Hän oli toki tietoinen muodista ja esiintyi aina tyylikkäänä ihmisten ilmoilla, mutta onnellisin hän oli juuri tässä mukavassa asussa.

Hän ei ollut hoikka. Hän ei ollut tyrmistyttävän kaunis. Annie Gamache ei muistuttanut ketään, jota Beauvoir oli ennen pitänyt viehättävänä. Mutta Annie osasi sellaista, mitä suurin osa ihmisistä ei koskaan opi. Hän osasi nauttia elämästä.

Nykyään myös Jean-Guy Beauvoir osasi, mutta oppimiseen oli mennyt melkein neljäkymmentä vuotta. Ja nykyään hän ymmärsi, ettei tämän suurempaa kauneutta ollutkaan.

Annie oli nyt melkein kolmenkymmenen, mutta Beauvoir oli tavannut hänet kömpelönä teininä. Silloin hän oli aloittanut Sûreté du Québecin murharyhmässä. Satojen alaistensa joukosta ylikomisario oli valinnut komentoketjunsä kakkoseksi tämän nuoren, röyhkeän komisarion, jota kukaan muu ei ollut huolinut.

Hän oli ottanut Beauvoirin ensin tiimiinsä ja vuosien mittaan myös perheeseensä.

Tosin tällä hetkellä ylikomisariolla ei ollut aavistustakaan, miten kiinteästi Beauvoir todellisuudessa kuului hänen perheeseensä.

MURHA ALKAA HILJAISUUDESTA

Kukaan ulkopuolinen ei ole koskaan saanut astua sisään syvällä Québecin erämailla sijaitsevaan Saint Gilbert-Entre-les-Loups'n luostariin, jonka suojissa munkit ovat eläneet vuosikausia hiljaisuudessa rukoillen. Ironisesti nämä hiljaiset munkit ovat tulleet tunnetuiksi juuri mykistävän kauniista lauluäänistään, joilla he julistavat uskoaan maailmalle.

Kun munkkikuoron johtaja löydetään kuolleena, avautuu lukko luostarin ovesa ensimmäistä kertaa ulkopuolisille. Armand Gamache ja Jean-Guy Beauvoir ovat saapuneet selvittämään kuolemantapausta, joka alkaa johtolanka kerrallaan vaikuttaa enemmän ja enemmän murhalta. Joku luostarissa piilottelee hiljaisuutensa takana kirkuvaa raivoa, jonka valloilleen pääsemisellä on kuolettavat seuraukset.

Louise Penny lukitsee *Murhan alkusointu* -dekkarissa lukijan vanhan luostarin seinien sisään selvittämään Armand Gamachen ja Jean-Guy Beauvoirin kanssa murhaa, jonka tekijä on yhtä hiljainen kuin kuolettavakin.

